

Proto jest nezbytno již nyní krýti nového nabyvatele přidělu a jeho příští právní nástupce před budoucím vymáháním takových úrokových doměrků, a nastupovati v každém takovém případě na zaplacení částky na ně postačující, a umožňující spíše čekati vrácení nějakého přeplatku, nežli připouštějící ještě další doplátky, jen mrzutosti a nedorozumění způsobující.

Ostatně záležitost úroků z ceny přidělové jest zase jenom příkladem komplikovanosti nynější agendy smluvní pro nezbádatelnost tajů rozmanitých úředních řízení, jichž dopídití se jest nesnadno, a jejichž utěšene důsledky stihají v prvé řadě notáře — quod erat demonstrandum.

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Neobsahují-li stanovy společenstva předpisu, že valná hromada jeho konati se má v sídle společenstva, nelze usnesení učiněná na valné hromadě do jiného místa rádně svolané prohlásiti proto za neplatná, neboť ani zákon společenstevní v tom směru nic nestanoví. Není tu neurčitosti stanov, určují-li tyto, že vyhlášky uveřejňují se v úředním listě Čsl. republiky a také ještě v jiných listech krajinských.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 25. srpna 1928 R I 549/28. Krajský soud v Kutné Hoře Firm 1688/28.)

Rejstříkový soud zamítl opověď změny stanov stavebního družstva (společenstva s ručením omezeným) z toho důvodu, že se valná hromada, na které opovídaná změna stanov byla usnesena, nekonala v sídle družstva.

Soud rekursní nevyhověl stížnosti družstva do usnesení toho podané.

Nejvyšší soud však dovolacímu rekursu vyhověl, obě usnesení nižších soudů zrušil a věc vrátil rejstříkovému soudu, aby o opovědi znovu rozhodl.

Důvody: Rejstříkový soud zamítl opověď, jelikož valná hromada nekonala se v sídle družstva ve Zvěstovicích, nýbrž v okresním městě Čáslavi. Soud prvé stolice připouští v odůvodnění, že ani družstevní zákon ani stanovy nemají předpisu o tom, kde se má konati valná hromada a dovozuje z toho, že se tedy může konati jen v sídle společenstva. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Právě okolnost, že ani zákon ani stanovy neurčují, kde se má valná hromada konati, nelze ani ze zákona ani ze stanov dovozovati, že by se valná hromada nemohla konati také v jiném místě. Tak vyslovil nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí R I 1163/26 sb. n. s. č. 6878.

Analogie předpisů § 40 akciového regulativu a § 36 zákona o společnostech s r. ob. jako předpisů speciálních použití nelze.

V souzeném případě súčasnilo se dle protokolu ze dne 13. listopadu 1927 valné hromady všech devět členů družstva (viz potvrzení představenstva ze dne 23. února 1928 Firm 786/28) a žádný z nich nepodal odporu ani proti svolání valné hromady ani proti jejímu konání v jiném místě nežli v sídle společenstva. Nebylo tudíž vůbec žádného důvodu, aby rejstříkový soud z moci úřadu prohlásil valnou hromadu za neplatnou a nařídil svolání nové valné hromady. Potvrzující usnesení rekursního soudu jest tedy ve zřejmém odporu se zákonem a jest dovolací rekurs v § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. odůvodněn.

Rejstříkový soud, ač nepokládal valnou hromadu vůbec za způsobitou k usnání se, poněvadž se konala v jiném místě, než v sídle družstva, zaujal přes to zamítavé stanovisko k některým na této valné hromadě usneseným změnám stanov.

Dovolací rekurs se sice touto částí usnesení nižších soudů blíže nezabýval, avšak v návrhu dožaduje se kladného vyřízení opovědi a zápisu usnesených změn do společenstevního rejstříku. Nutno se tedy vypořádati s usneseními nižších soudů v jich celku.

Pokud jde o § 33 stanov, dle něhož »pozvání k valné hromadě děje se oznámením v časopise »Úřední list Československé republiky« v Praze vycházejícím, případně i ještě v ji-

ných listech a to krajinských neb hnutí družstva nejbližších«, neshledává nejvyšší soud v takto usnesené změně dřívějšího znění § 33 závady a neshledal by závady ani ve znění § 58 stanov, dle něhož »k uveřejnění zákonem předepsaných oznámení slouží družstvu časopis »Úřední list Československé republiky« v Praze vycházející, případně jiné listy § 33 stanov myšlené«, kdyby po slově »případně« byla vložena slova »také ještě« tak jak tomu při § 33 stanov.

Tim jest (§ 33), pokud se týče bylo by (§ 58) jasně vyjádřeno, že pozvání a uveřejnění předepsaných oznámení musí se státi v »Úředním listě Československé republiky« a že tento způsob pozvání neb uveřejnění jest směrodatným a bylo by vyhověno předpisu § 5 č. 8 a 11 zákona ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.

Jestliže stanovy připouštějí od případu k případu uveřejnění také v jiných listech krajinských blíže nepojmenovaných, jest to celkem bezvýznamné, poněvadž rozhodným bude vždy jen uveřejnění v listě úředním. —r.

Při stanovení přejímací ceny za státem převzatý zabraný majetek honorují se budovy hospodářské, správní a obytné jako investice sloužící k hospodářskému provozu, třeba pocházely až z doby po 1. srpnu 1914, **ještě** bonitní přírážkou dle § 3 vládního nařízení č. 51 ai 1921 Sb. z. a n. ve znění vládn. nař. č. 296/22 Sb. z. a n. a nelze za ně žádati ještě zvláštní zvýšení dle § 43 odst. 2. zák. náhradového.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 10. srpna 1928 R I 512/28. Vrchní zemský soud v Praze R II 96/28. Zemský soud civ. v Praze Nc X 456/27.)

Při převzetí části velkostatku Státním pozemkovým úřadem určil tento úřad přejímací cenu a v ní stanovil cenu investic u dvora T. částkou 66.104 Kč 70 hal. a u dvora Z. penězem 67.235 Kč 87 hal. Vlastník velkostatku stěžoval si do stanovení přejímací ceny z jiného důvodu než že by snad investice byly nízko oceněny a rozhodnutí státního Pozemkového úřadu ohledně stanovení přejímací ceny bylo skutečně zemským soudem civ. v Praze zrušeno a sice pro nespolehlivé zjištění výměry převzaté půdy. Na to vydal Státní poz. úřad nové stanovení přejímací ceny za zmíněné dva dvory, v němž investice již zvlášť nepříznal nýbrž jen hned v přejímací ceně stanovené s ohledem na ně.

Do tohoto rozhodnutí stěžoval si majitel. Zemský soud civ. stížnosti jeho nevyhověl, takže zůstala přejímací cena za uvedené dva dvory jak stanovena byla St. poz. úřadem částkou 1.872.618 Kč 43 hal.

K stížnosti majitele zrušil vrchní zemský soud usnesení zemského soudu a nařídil doplnění řízení z těchto důvodů:

Stěžovatel vytýká především, že St. poz. úřad nebyl ve druhém svém rozhodnutí změnití první stanovenou již odhadní cenu investic, jelikož si v tom směru do jeho rozhodnutí nestěžoval a proto, když je zemský soud civ. zrušil, zrušil je pro jinou vadu a proto výrok ohledně investic stal se tím právoplatným. Avšak tomuto mínění, že by St. poz. úřad byl vázán na svůj první názor o investicích přisvědčiti nelze. Tim, že rozhodnutí jeho o přejímací ceně bylo zrušeno, bylo celé to rozhodnutí odstraněno a nastal stav jaký byl před stanovením přejímací ceny. St. poz. úřad měl pro rozhodnutí o přejímací ceně volnost, když zemský civ. soud ve svém zrušovacím usnesení nevyslovil žádný právní názor. Dovolávaný § 9 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. zde nedopadá, iežto platí jen pro soudy a nikoli pro St. poz. úřad, pak stěžovatel není tu třetí osobou, o níž se tam mluví.

Jde nyní o to, zdali stěžovateli náleží nárok na investice jemu již původně přiznané obnosem 133.484 Kč 73 hal. nebo jen obnosem přiznaným v ceně přejímací nové stanovené 3353 Kč 75 hal. Rozdíl 130.131 Kč vznikl tím, že z původního ocenění vyloučeny byly u dvora T. výstavba koníren a sýpky oceněna na 16.862 Kč 45 h. a stavba dělnických bytů oceněna na 48.578 Kč 25 h., celkem 65.440 Kč 70 h. a u dvora Z. polní kolna a stodola oceněna obnosem 4260 Kč 49 h. a stodola uvnitř dvora oceněna na 60.429 Kč 81 h., dohromady 64.590 Kč 30 h. Vyloučení těchto obnosů odůvodňuje St. poz. úřad tím, že jde o budovy hospodářské, za něž cena jest již zahrnuta v bonitní přírážce přiznané dle § 3 odst. 2 vládn. nařízení z 21. ledna 1921 č. 53 Sb. z. a n. ve znění vládn. nařízení č. 296/1922 a že nelze za ně žádati samostatné zvýšení dle § 43 odst. 2.

zák. náhradového, opíraje se o rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. října 1926 R I 828/26. (Vážný č. 0830.) Písně přísvedci jest mnení, ze v cenách stanovených tabulkami II. citov. nařízení zahrnuta jest již i cena staveb hospodářských, správních a obytných, pokud slouží nebo určeny jsou k provozu hospodářství. To stanoví výslovně § 8 odst. 6 cit. nařízení. Než soud podepsany nesdílejí mnení, ze by ocenění podle tabulek II. a ustanovení § 3 odst. 2 o bonitní přírážce vylučovalo v ž a y zvláštní zvýšení za investice dle § 43 odst. 2 náhrad. zák. Dle tohoto § jest ocenění investice provedené po 1. srpnu 1914, jestiže užitek jejich jeste trva nebo pravděpodobně se dostaví a sledovaly-li jedine, aby docíleno bylo větší výnosnosti nebo udržen byl dobrý stav majetku při intenzivním způsobu hospodárení dle nákladů stavebních s odectením umoru dle počtu let a druhu zařízení. Toto ustanovení obsahoval náhrad. zákon č. 329/1920 Sb. z. a n. vydaný před vládním nařízením č. 53/1921 a podržel je i ve znění upraveném zákonem č. 220/1922 Sb. z. a n. vydaným po zmíněném nařízení. Zákon sám v § 43 nerozeznává mezi investicemi záležejícími v budovách zmíněných v § 8 č. 6 zmíněného vládního nařízení a investicemi jiného druhu, budovy, v § 8 č. 6 receného nařízení uvedené, z pojmu investic nevylučuje a pojem investic samých neurčuje, omezuje se jen na vytečení znaku shora uvedených ve příčině trvajících ještě užítku a cíle jimi sledovaného. Pro vyloučení budov dle § 8 č. 6 cit. nar. z ocenění jako investic uvést lze, a dovolávané rozhodnutí nejvyššího soudu také uvádí, jen ustanovení § 3 nařízení a tabulky. Než § 11 téhož nařízení stanoví ve svém odst. 3., že vedle ocenění dle tabulek I. až IV. oceněna má býti zvláště hodnota investic v § 43 odst. 1. náhrad. zákona — scilicet tehdejšího č. 329/1920 Sb. z. a n., který ve znění zákona r. 220/1922 byl rozdělen na odstavce dva, prvý a druhý — pokud na ně nebylo již vzato **plně** zřetele p o r o z u m u § 3 téhož nařízení. Z ustanovení toho po názoru zdejšího soudu sluší dedukovati, že za investice, není-li cena jejich uhrazena již plně přírážkou bonitní dle § 3 nařízení, sluší vždy poskytnouti náhradu další a to až do výše ceny stanovené dle § 43 náhrad. zákona.

Že odst. 3 § 11 nař. má na mysli i budovy vypočtené v § 8 č. 6 nařízení, tedy budovy k zemědělskému hospodaření sloužící, plyne z toho, že o budovách hospodářského a lesního průmyslu jedná zvláště v odstavci § 12 cit. nař. Důsledkem toho má rekursní soud za to, že může usuzovati, že z investic § 43 zák. náhrad. zásadně vyloučiti nelze budovy hospodářské, mají-li ovšem vlastnosti tam uvedené. Investic rozumí se podle pojmu slova toho, když § 43 vylučuje výslovně náklady udržovací, náklad na pořízení nových objektů nebo na podstatnou přeměnu objektů stávajících vůbec; dle obecného pojmu tedy náklad na nové budovy hospodářské z investic dle § 43 zák. vyloučiti nelze. Že budovy shora uvedené, jichž týče se rozdíl mezi oceněním dřívějším a nyníjším byly zřízeny po 1. srpnu 1914 nutno usuzovati bezpečně z toho, že St. poz. úřad je v původním ocenění za investice uznal a nepopírá, že jde o budovy po řečeném dni pořízené. Nelze též popírati, že užitek z budov těch dosud trvá, ježto existují a účelu svému slouží. Také nutno přísvedčiti, že všechny budovy ty, čítaje v to i dělnické domky, sledovaly jediné, aby udržen byl dobrý stav majetku při intenzivním způsobu hospodaření. Jsou tedy splněny všechny náležitosti § 43 zák. a nutno stavby uvedené považovati za investice, za něž přísluší náhrada dle § 11 odst. 3 nař.

Sluší tedy podle právního názoru shora vyloženého zkoumati, zdali investice ve dvorech T. a Z. jsou celým původním svým oceněním 66.104 Kč 70 h. a 67.235 Kč 87 h. již zahrnuty v bonitní přírážce přiznané u dvorů těch dle § 3 nařízení častěji citovaného. Podle rozhodnutí St. poz. úřadu ze dne 29. srpna 1927 č. 88.173/27, kterým stanovena byla přejímací cena nyníjší, určena byla tato přírážka u dvora Tisová při přírážce 10% obnosem 36.862 Kč 60 h. a u dvora Z. při přírážce 5% obnosem 16.162 Kč 86 h. tedy u obou obnosy menšími než jakými byly investice, čítaje v ně i dotyčné budovy, oceněny. Citované rozhodnutí neuvádí, z jakých důvodů tyto bonitní přírážky přiznalo, omezuje se jen na citaci § 4 nař. V § 3 tom uvedeno jest příkladmo několik důvodů. Ježto týž pozemkový úřad v původním svém rozhodnutí o přejímací ceně ze dne 6. března 1925 č. j. 55.960, jež bylo ovšem usnesením zemského soudu civ. zrušeno, u jmenovaných dvorů přiznal bonitní přírážku v témže procentu, nutno souditi, že i při stanovení nyníjší přejímací ceny St. poz. úřad přiznal bonitní přírážku z týchž důvodů jako prvě a to u dvora T. z důvodů vzorného hospodářského stavu s budovami výstavnými a dobře zchovalými, s plodností půdy mimořádně zvýšenou vydatným hno-

jením a u dvora Z. z důvodu vzorného stavu hospodářského. Zdali při zjištění vzorného stavu hospodářského dvora Z. byl rozhodným též stav budov nebo jen stav pozemků a eventuelně jakým podílem k přiznanému procentu bonitnímu přispívají budovy, není ani v dřívějším ocenění uvedeno. U dvora T. k bonitní přírážce přispěly i budovy, avšak není uvedeno, jakým procentem. Zjištění toho však jest potřebí, aby mohlo býti posouzeno, kolik ze stanovené bonitní přírážky započítati jest na investice (§ 8 odst. 3 nař.).

Z toho důvodu soud rekursní nemohl sám stanoviti výši přejímací ceny, ač o výši nákladů investičních na budovy, o něž je spor, není mezi stranami neshody.

K dovolací stížnosti Státního pozemkového úřadu nejvyšší soud usnesení rekursního soudu zrušil a soudu tomu uložil, aby nepřihlížej více k důvodu, z něhož usnesení soudu prvě stolice zrušil, znovu rozhodl. Odůvodnění:

Odkazuje se především na rozhodnutí zdejší č. 6380 (č. 5 a 7) sb. neiv. s., kde otázka, zda budovy náležející k zemědělskému hospodářství na převzaté půdě dlužno samostatně honorovati jako investice podle § 43 náhr. zák. rozřešena jest záporně v ten rozum, že za ně přísluší jen případná přírážka ve smyslu § 3 a 4 nař. č. 53/21 ve znění nařízení č. 296/22 a dodává se vzhledem k vývodům vrchního soudu, jež hájí náhled opačný, jen toto:

Mínění vrchního soudu odporuje zcela jasným předpisům citovaného nařízení, jež podle § 41 odst. 2. náhrad. zák. má moc zákona, ježto § ten úkol zákonodárce na ně v mezích tam naznačených přenesl.

Vrchní soud chce budovy, pokud pocházejí z doby po 1. srpnu 1914 honorovati dvojím způsobem: jednak přírážkou podle § 3 a 4 cit. nař. a jednak, pokud tato přírážka hodnotu jejich nekryje, dalším oceněním podle § 43 odst. 2. náhr. zák.

Ale již tato složitost oceňovacího postupu ukazuje neudržitelnost tohoto hlediska: kdyby byl zákon tak to obmyslel, nebylo třeba, aby se budovy v dobrém stavu honorovaly napřed přírážkou podle § 3 a 4 a pak ještě zvláštním oceněním, nýbrž by bylo stačilo honorovati je pouze podle tohoto zvláštního ocenění.

Vrchní soud přezírá naprosto povahu budov potřebných k provozu zemědělského hospodářství, která záleží v tom, že budovy ty nenesou samostatného užítku, nýbrž je jich jen nutně třeba, aby zemědělská půda mohla býti řádně obhospodářována a exploitována, takže užitek jejich jest obsažen v užítku této půdy a proto cena jejich je zahrnuta už v ceně tabulek, jak § 2 č. 2 § 3 a § 8 č. 6 cit. nař. č. 53/21 a pak samy tabulky výslovně praví, jinak udržování budov je pro hospodáře vlastně břemenem. Proto se honorují budovy ty jen, jsou-li výstavně a dobře zchovalé a to jen zvláštní přírážkou podle § 3 a 4 cit. nař.

Proto nevyrozumívá vrchní soud ani § 11 odst. 3 cit. nař. podle něhož hodnota investic podle § 43 odst. 1 náhr. zák. má býti zvlášť oceněna, pokud na ně nebylo vzato plně zřetele po rozumu § 3 téhož nařízení: to nemá ten smysl, že by nařízení mělo za to, že budovy potřebné k zemědělskému hospodaření nebyly by přírážkou podle § 3 (a 4) plně kryty, (to by mohlo bylo nařízením předeepsat přírážky s vyšší maximální hranicí tak, aby každá hodnota v ní byla kryta, kdežto ono v č. 296/22 hranici tu snížilo), nýbrž ten, že tu mohou býti i budovy, jež k zemědělskému hospodářství nepatří a tudíž vůbec v ceně zemědělské půdy podle tabulek a tudíž v přírážce podle § 3 a 4 zahrnuty nejsou. Některé z nich uvádí § 12 (jemuž proto vrchní soud rovněž správně neporozuměl) t. j. budovy náležející k průmyslu jako pivovary, lihovary, cukrovary, cihelny atd., k čemuž poukázati dlužno na § 3 a) zák. zbor., podle něhož budovy ty nejsou ze záboru vyloučeny, když vedle hospodářské samostatnosti nemají také ještě samostatnost právní, t. j. nejsou zaneseny v samostatné knihovní vložce. Mohou však to býti také budovy neprůmyslové na př. letohrádky a pod.

Zkrátka budovy hospodářské, správní a obytné, jak je § 8 č. 6 nař. jmenuje, jsou zahrnuty už v ceně tabulek a může na ně vzat býti zřetel zvláštní jen přírážkou podle § 3 a 4 cit. nař., jsou-li proto předpoklady tam vytečené, a tak jest jen otázkou, zda sporné budovy všechny patří pod jeden z těch tří typů. Že sem patří konírny, sýpky, kolna a stodoly, je na výsost jasno a jde jen o dělnické byty. Jestliže však docela určitě patří sem obytné budovy, sloužící pro úřednictvo a zřizovnictvo na př. správce statku, poklasné atd., proč by sem neměly patřiti i dělnické byty, jež jsou zřejmě součástíou deputátu a slouží tedy k hospodářství zemědělskému potud, aby zajištěn byl dostatečný kmen stálého dělnictva k práci na statku.

Co se týče otázky, byl-li pozemkový úřad na své prvotní rozhodnutí o investicích vázán, když nebylo vzato v odpor a usnesení jeho bylo zrušeno jen z nedostatečného zjištění výměry, nemůže se jí nejvyšší soud zabývat, když majitel statku stížnosti nepodal.

Bylo tedy rozhodnuto, jak se stalo.

—r.

Záložní a spořitelní družstvo (společenstvo s ručením neomezeným) nemůže rozšířit předmět své činnosti na obstarávání koupě a prodeje cenných papírů, byť i jen pro členy, poněvadž jde tu o obchody bankovní, jež příčí se § 1 z zákona č. 70/1873 ř. z.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 29. září 1928 R I. 655/28. Krajský soud v Plzni Firm 1083/28.)

Záložní spolek »Kampelička«, společenstvo s ručením neomezeným opovědělo změnu svých stanov rozšířením předmětu své činnosti v tom směru, že bude obstarávat též koupě a prodej cenných papírů pro členy.

Opověď byla první stolicí zamítnuta.

Soud rekursní stížnosti nevyhověl. Odůvodnění: Společenstva podle zákona z 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. mají podle § 1 za účel napomáhati výdělku nebo živnosti svých členů společným provozováním nebo poskytováním úvěru; pod tento účel nelze zařadit obstarávání koupě a prodeje cenných papírů, i když by se omezovalo jen na vlastní členy, poněvadž jde tu o obchody bankovní, jež přesahují svépomocný účel činnosti družstevní uvedený ve shora citovaném zákonném ustanovení.

Také dovolacímu rekursu nejvyšší soud nevyhověl. Důvody:

Nejvyšší soud prozkoumaj spisy, neshledal, že by napačené usnesení bylo ve zřejmém odporu se zákonem nebo se spisy, neb že by bylo stíženo zmatečností. Není tu tedy podnět § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno.

Dodati jest ještě, že nejvyšší soud v obdobné záležitosti stejně rozhodl (srovn. č. 6774 sbírky nejv. s.) a nemá důvodu, aby od svého názoru upustil.

—r.

Žalobu o uznání vlastnictví k nemovitosti z důvodu § 418 obč. z. nelze knihovně poznamenati.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 29. září 1928 R I. 691/28. Vrchní zemský soud v Praze R II. 157/28. Zemský soud civ. v Praze Ck XVII. 304/28.)

Manželé byli vlastníci pozemkové parcely čk 361 v Žižkově, neboť manžel, jemuž původně celá parcela vlastnický patřila, dal připsati polovici z ní své manželce na základě notářského spisu. Poté vystavil manžel na zmíněné parcele dům vlastním nákladem a zmíněná pozemková parcela přeměnila se na stavební parcelu čk. 1611 v Žižkově.

Domáhaje se nyní žalobou proti manželce své na základě ustanovení § 418 obč. z. práva vlastnického k polovici reality té žalované manželce připsané, žádal o poznámku spornosti vkladu práva vlastnického pro manželku ku polovici domu a stavební parcely vtěleného.

První soud poznámku žádanou povolil.

Rekursu strany žalované soud stolice druhé vyhověl a návrh žalobcův na povolení poznámky spornosti vkladu práva vlastnického žalované k polovině nemovitosti té zamítl, jelikož vlastnické právo strany žalované ku polovici reality bylo v době jeho zápisu platným a spor nevede se o platnost tohoto vkladu, nýbrž o to, zda žalobce postaviv na celé parcele sám dům, nabyt tím ve smyslu § 418 obč. z. vlastnictví též k polovici pozemku manželce jeho patřící.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

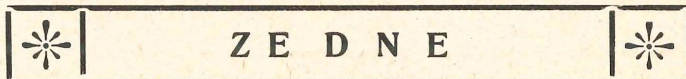
Odůvodnění: Stěžovatel snaží se dáti žalobě ráz žaloby o výmaz podle § 61 a násl. knih. zák., uváděje v rubru žalobním, že žaluje o opravu knihovního stavu podle skutečného právního stavu, a čině v petitorní části žalobní prosby návrh, aby po pravomoci tohoto rozsudku vymazán byl vklad práva vlastnického pro žalovanou k polovině pozemku č. kat. 361 nyní stavební parcely č. kat. 1611 v Žižkově a aby místo toho zapsán byl vklad práva vlastnického k této polovině pro něho

žalobce. Ale v podstatě nejde podle děje žalobního o nic více, než aby bylo uznáno, že stavbou na onom pozemku nabyt žalobce vlastnictví k ideální, jeho manželce patřící, polovici onoho knihovního tělesa. Ale to není, jak již správně rozpoznal rekursní soud, žalobou podle § 61 knih. zák., ježto nejde o to, že žalobce byl ve svém knihovním právu poškozen vkladem provedeným v pořadí zápisu pro žalovanou znějícího, nýbrž o to, že prý pozdějšími právotvornými skutečnostmi (stavbou) nabyt žalobce věcného práva. Jde tedy jen o žalobu na příznání věcného práva; poznámka takové žaloby jest připuštěna podle § 70 knih. zák. jen tehdy, opírá-li se taková žaloba o titul vydržení.

K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že otázky hmotného práva nelze řešiti v tomto období, kde jde jen o povolení poznámky spornosti a že předpis § 70 knih. zák. nelze podle § 7 obč. zák. rozšiřovati na všechny případy, kde jde o příznání práva věcného. Stěžovatel tvrdí, že potřebuje ochrany, aby výsledek sporu nebyl zmařen jednáním žalované. Tu jest však jeho věcí, aby se domáhal ochrany způsobem zákonu odpovídajícím, na příklad podle § 381 a násl. ex. ř.

Dovolacímu rekursu nemohlo proto býti vyhověno.

—r.

Udělení cen ministerstva spravedlnosti za právnická díla a pojednání příslušníků stavu soudcovského, advokátního a notářského. K oslavě 10letého trvání Československé republiky vypsalo ministerstvo spravedlnosti na jaře t. r. šest cen v úhrnné částce 10.000 Kč. K soutěži přihlášeno bylo od 27 autorů celkem 55 vědeckých prací a pojednání. Z toho 45 civilních a 10 trestních. Vzhledem k tomuto značnému zájmu zvýšilo ministerstvo spravedlnosti částku 10.000 Kč označenou pro odměny na 14.100 Kč a použilo výhrady soutěže, že může místo vypsanych šesti cen přiznati více menších cen. Podle posudku poradního sboru byly přiznány odměny: a) za práce v oboru civilním Dr. Janu Löwenbachovi, advokátu v Praze 2000 Kč, Antonínu Horákovi, radovi nejv. soudu v Brně 1500 Kč, Dr. Robertu Steinerovi, radovi zem. soudu v Chebu 1000 Kč, Dr. Josefu Zelinkovi, radovi vrch. zem. soudu v Plzni, Dr. Hanuši Roppertovi, radovi zem. soudu společně s Dr. Jiřím Weisem, advokátem v Litoměřicích, Dr. Dominiku Eisingerovi, radovi vrch. zem. soudu v Olomouci a Dr. Edm. Prochaskovi, radovi vrch. zem. soudu v Olomouci po 800 Kč, Dr. Vladimíru Mandlovi, advokátu v Plzni, Dr. Jaroslavu Horákovi, tabulárnímu soudci v Bratislavě, Dr. Janu Klatzovi, radovi zemského soudu v Chebu a Dr. Viktoru Czechovi, radovi zem. soudu v Chebu po 600 Kč; b) za práce v oboru trestním Dr. Františku Kronbergerovi, okres. soudci v Praze 1200 Kč, Dr. Antonínu Rálišovi, okres. soudci v Bánovcích 1000 Kč, Dr. Františku Dostálovi, soudci v Hradci Králové, Dr. Karlu Reinoldovi, okres. soudci v Blansku a Dr. Vilému Tandlerovi, radovi vrchního zemského soudu v Olomouci po 600 Kč.

Pokoutnictví. Jak jsme již uvedli v předešlém čísle, slíbil nám pan ministr obchodu svolati anketu obchodních a průmyslových kruhů. Svému slibu také ihned dostal a dne 6. t. m. konána anketa u ministerstva obchodu. Při ní ohražovali se zástupcové obchodních kruhů, zejména zástupcové bank, spořitelny, obchodní komory Liberecké a Svazu společností »Treuhandgesellschaft« proti tomu, aby za pokoutníka byla považována osoba, která udílí rady právnické. Po dlouhé debatě, které se zúčastnili všichni přítomní, zejména i referent ministerstva spravedlnosti, byl z kruhů obchodních učiněn návrh, aby před vydáním zákona o pokoutnictví byl vydán zvláštní zákon, který by zaváděl nový druh živnosti, jejichž předmětem by bylo udílení porady ve věcech berních, celních, železničních a pod. Anketě předsedal ministerský rada Dr. Skála, jenž netajil se tím, že sympatizuje s vydáním zákona o pokoutnictví, že však přece jen jest třeba chrániti stav obchodní a živnostenský ve věcech právních porad, udílených osobami